

Азъ обиколихъ почти всичкитѣ ханища, но мѣсто за пощувание нито въ единъ — не намѣрихъ. Не ми се щѣше да злоупотреблявамъ съ гостоприемството на баба Х. П. още повече, че мене ми се искаше, колкото е възможно, по скоро да изпълня командировката си, за което, впрочемъ, азъ бѣхъ получилъ отъ начальството си и изрична заповѣдь. За туй, щомъ пристигнаха колята, слѣдъ една малка почивка, азъ продължихъ пѣтя си за Свищовъ

Бѣше се вече стъмнило, когато пристигнахъ въ с. Самоводене, въ което се и спрѣхъ да прѣнощувамъ. Собствено, самото село е разположено въ единъ долъ — Ущелие на западъ отъ шосето Търново — Руссе, а тукъ на самото шосе и отъ двѣтъ му страни имаше нѣколко хана и бакалници. Улицата тукъ бѣше буквално задрѣстена съ коля, волове и коне, около които се тѣлпеше много народъ. Тукъ тамъ, между колята, горяха огневе, надъ които висяха на триножници котлета, въ които коларитѣ си варяха качамакъ, или ястие. Огнетѣ бѣха окружени отъ коларитѣ, които мълчишката грѣяха своитѣ вкоченясали отъ студъ рѣцѣ. Казвамъ, мълчишката, защото, дѣйствително, освѣнъ отдѣлни думи, охкания и окайвания, — другъ разговоръ се не чуваше. Наистина отъ наведенитѣ на долу глави, отъ печалното изражение на лицата и погледитѣ, се виждаше, че не съвсѣмъ лежки чувства обхващаха душитѣ на тия хорица. По облѣклото, което едва закриваше изнемошѣлитѣ имъ членове, се познаваше, че сиромашията бѣ погледнала у тѣхъ съ двѣтъ си очи. Между това съ какви розови надежди тѣ, — погонцитѣ (Коларитѣ, за които говоря бѣха, дѣйствително, русски погонци) трѣгнали подиръ руската армия, като оставили у дома си мило и драго.

— Ехъ, сждбо, сждбо, защо си ме захвърлила въ този далеченъ, отъ родното ми мѣсто, край? се обаждаше единъ, отъ седящитѣ около огъня, погонецъ.

— Отиде ми сивката! съ дълбока въздишка се окайваше другъ.

— Просто по срѣдъ пладнѣ грабежъ: заслуженото съ кървавъ потъ не ти даватъ, се възмущаваше трети.